

ερίζαμπεν κραφτ • σέι όρσεν

ΛΟΥΛΟΥΔΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

*«Ο μόνος τρόπος για να απαλλαγείς από τον πειρασμό
είναι να ενδώσεις σ' αυτόν».*

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

ΠΡΙΝ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΔΩΔΕΚΑ ΕΤΩΝ, έδωσα μια υπόσχεση στον εαυτό μου.

Ήταν η χρονιά που πέθανε η μητέρα μου. Υπήρξε πάντα απερισκεπτη. Παρορμητική. Κάθε φορά που εμφανιζόταν καινούριος φίλος στη ζωή της, μας παρατούσε εμένα και τη Μία, την αδερφή μου. Έβλεπα τη μητέρα μου να ερωτεύεται συνέχεια λες και το είχε απόλυτη ανάγκη: θαρρείς και ο έρωτας ήταν αέρας κι εκείνη πνιγόταν. Μας άφηνε για να πάρει άλλη μία ανάσα, και, στο τέλος, αυτό τη σκότωσε.

Η αγάπη μπορεί να σε ξεκάνει. Μπορεί να σου πάρει τα πάντα.

Κι έτσι, έδωσα μια υπόσχεση στον εαυτό μου: όχι αγόρια, όχι χορός αποφοίτων, όχι πάρτι τα σαββατόβραδα. Θα έμενα στο σπίτι, θα έπαιρνα συνεχώς εικοσάρια, θα πήγαινα στο πανεπιστήμιο και θα έχτιζα ένα διαφορετικό μέλλον για τον εαυτό μου. Δε θα άφηνα τίποτα να με σταματήσει. Δε θα άφηνα κανέναν να με σταματήσει.

Έτσι είχαν τα πράγματα προτού αλλάξουν όλα.

Έτσι είχαν τα πράγματα προτού συναντήσω εκείνον.

ΜΕΤΑ

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΠΕΦΤΕΙ στα χείλη μου και μένει καρφωμένο εκεί προτού ακουμπήσει το στόμα του πάνω στο δικό μου. Τον φιλάω κι εγώ άγρια, ενώ με τα χέρια του κρατάει ακίνητους τους καρπούς μου, και το σώμα του πιέζει το δικό μου.

Θέλω κι άλλο.

Σταματάει για να με φιλήσει στο σαγόνι, στον λαιμό. Το στόμα του είναι καυτό, τα δόντια του δαγκώνουν απαλά το δέρμα μου. Όταν σηκώνει το κεφάλι του για να με κοιτάξει, βλέπω τον σκοτεινό πόθο στα μάτια του. Τα βλέμματά μας παραμένουν καρφωμένα μεταξύ τους όσο με φιλάει. Ένα απλό φιλί, μόνο ένα χάδι χειλιών πάνω σε χείλη. Ξανά.

Και ξανά.

Μέχρι που τα βλέφαρά μας κλείνουν ταυτόχρονα και οι γλώσσες μας συναντιούνται, ενώ με το χέρι του γραπώνει τους γοφούς μου. Πιάνω το φερμουάρ του πανωφοριού του και το ανοίγω. Βογκάει δίπλα στα χείλη μου, κι ένα ρίγος με διαπερνά.

Αυτή την τρομακτική, θεσπέσια, συγκλονιστική στιγμή θα τον άφηνα να κάνει οτιδήποτε.

Θα τον άφηνα να κάνει τα πάντα.

ΕΝΑ

Δύο μήνες νωρίτερα...

ΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΜΟΥ ΚΟΥΔΟΥΝΙΖΕΙ διαπεραστικά μέσα στην τσάντα μου· το σφύριγμά του θυμίζει μακρινό τρένο. Ψάχνω ανάμεσα σε σωληνάκια βάλσαμου για τα χείλη, σε αποδείξεις και σε μια χαρτοπετσέτα από το *Lone Bean* και, τελικά, θγάζω το τηλέφωνό μου.

Έχω ένα μήνυμα από τον Κάρλος, τον κολλητό μου από το δημοτικό. *Τι σκαρώνεις;*

Ακρωσ απόρροητο, απαντάω, προσθέτοντας και δύο εικονίδια λουλουδιών για έμφαση. Ο Κάρλος ξέρει πως είμαι στη δουλειά – τα τελευταία τρία χρόνια δουλεύω στο Bloom Room, ένα ανθοπωλείο πολυτελείας, κάθε Δευτέρα μετά το σχολείο.

Δε θέλεις να πας σ' ΕΝΑ πάρτι της Φάρρα προτού αποφοιτήσουμε; γράφει στο μήνυμά του ο Κάρλος.

Η Φάρρα Σάλλιβαν κάνει πάρτι κάθε φορά που ο πατέρας της λείπει από την πόλη, κι αυτό γίνεται συνήθως μία φορά τον μήνα. Ακόμα κι αν είναι καθημερινή και την επόμενη μέρα έχουμε σχολείο, οι περισσότεροι μαθητές του Πασίφικ Χάιτς πηγαίνουν για να γίνουν σκνίπα. Η Φάρρα έχει πισίνα και τραπέζι του πιναγκ πονγκ στην πίσω αυλή. Και το ψυγείο της είναι πάντα γεμάτο με τζά-

μπα μπίρα – ή, τουλάχιστον, έτσι έχω ακούσει. Απλώς ο Κάρλος δε θέλει να πάει μόνος του επειδή θα είναι εκεί η καπούρα του, ο Άλαν Γκρέγκορ, το αγόρι με τα δύο μικρά ονόματα που πηγαίνει στο Λύκειο Γουόρδερ στο Μπέδεργλυ Χιλς και φλερτάρει με τον Κάρλος από τότε που γνωρίστηκαν σε κάποια συναυλία ανεξάρτητων καλλιτεχνών στο Δυτικό Χόλλυγουντ τον περασμένο μήνα.

Αναστενάζω, γέρω και ακουμπάω τους αγκώνες μου στον μπροστινό πάγκο. *Συγγνώμη, πληκτρολογώ. Θα περάσεις τέλεια και χωρίς εμένα. Όπως πάντα.* Αποφεύγω όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις: τα πάρτι, τα κλαμπ, τις βόλτες στη Βένις Μπιτς για να δω το ηλιοβασίλεμα αργοπίνοντας από ένα φλασκί. Μερικές φορές νομίζω πως είναι θαύμα που η φιλία μας έχει κρατήσει τόσο καιρό. Αλλά ο Κάρλος κι εγώ είμαστε αδελφές ψυχές, με την πλατωνική έννοια. Εγώ είμαι το συνηθισμένο αξιόπιστο μισό στο οποίο εκείνος μπορεί να βασίζεται: εμένα παίρνει τηλέφωνο όταν χαλάει κάθε σχέση του ή όταν αρρωσταίνει και χρειάζεται ένα βουνό από κουτσομπολίστικα περιοδικά και τη γνωστή ποικιλία από σούπες από το αγαπημένο του εστιατόριο στη Σάντα Μόνικα. Κι ως αντάλλαγμα, εκείνος με σέρνει σε μικρούς δρόμικους υπόγειους χώρους εκδηλώσεων για να δω συγκροτήματα που δεν έχω ακούσει ποτέ τα ελάχιστα βράδια που δε δουλεύω ή δε μελετάω. Με αναγκάζει να μένω ξύπνια τη μισή νύχτα μιλώντας μαζί του στο τηλέφωνο και χαχανίζοντας, μέχρι που αποκοιμιόμαστε με τα τηλέφωνα ακόμη ανοιχτά. Με κάνει να γελάω. Κι εγώ τον συγκρατώ για να μη σαλτάρει κάθε φορά που ερωτεύεται παράφορα τον λάθος τύπο ή πανικοβάλλεται επειδή νομίζει ότι δε

θα γίνει ποτέ δεκτός σ' ένα καλό πανεπιστήμιο. Κρατάμε σε ισορροπία ο ένας τον άλλο. Δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς αυτόν.

Το τηλέφωνό μου χτυπάει και πάλι: *ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ ΤΗ ΣΑΡΛΟΤ ΜΟΥ.*

Γελάω και φυσάω τις μακριές αφέλειες που μου πέφτουν μέσα στα μάτια.

Αλίμονο! Η Σάρλοτ σου είπε στη Χόλλυ ότι θα κλείσει εκείνη απόψε. Άντε να διασκεδάσεις και για τους δυο μας. Το 'χεις, πληκτρολογώ.

Αυτή είναι η ζωή μου: σχολείο· δουλειά τέσσερις φορές την εβδομάδα στο ανθοπωλείο· πρακτική άσκηση πάνω σε ερευνητικά προγράμματα στο UCLA¹ τις Πέμπτες· ύστερα σπίτι για διάβασμα, στο μικροσκοπικό σπίτι που μοιράζομαι με τη γιαγιά μου, τη μεγαλύτερη αδερφή μου και τον ανιψιό μου, που είναι ακόμα μωρό. Σαπουνίστε. Ξεβγάλτε. Επαναλάβετε. Δεν έχω σκοπό να γίνω το μεγαλύτερο απόδλητο της κοινωνίας στο Λος Άντζελες. Έχω σκοπό να γίνω η πρώτη γυναίκα στην οικογένειά μου που θα πάει στο πανεπιστήμιο και δε θέλω να παρεκτραπώ όπως έκαναν η μαμά και η αδερφή μου – έγκυος πριν από τα είκοσι, με μια σειρά πρώην σχέσεων πίσω τους. Και γι' αυτό τον λόγο, στα δεκαοχτώ μου δεν έχω φιλήσει ποτέ αγόρι, δεν έχω πιαστεί ποτέ χέρι χέρι στα διαλείμματα του σχολείου στον διάδρομο ούτε κι έχω πάει σε σχολικό χορό.

Ο Κάρλος μού στέλνει μια σειρά από δακρυσμένες φατσούλες.

Απαντάω με ένα προσωπάκι που δίνει φιλή.

1. University of California, Los Angeles: το Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας στο Λος Άντζελες. (Σ.τ.Μ.)

Νιώθω σαν αποτυχημένη φίλη που δεν κάνει ποτέ κάτι διασκεδαστικό. Ανοίγω τη μουσική στο τηλέφωνό μου και πατάω το κουμπί για να παίξει σε μια τυχαία λίστα τραγουδιών. Ένα παλιό τραγούδι αρχίζει –κάτι που θα άκουγε η γιαγιά μου– το «My Girl» του συγκροτήματος The Temptations. Μου αρέσει, παραδόξως, οπότε δυναμώνω την ένταση και αφοσιώνομαι στον στολισμό των μπουκέτων για το πάρτι γενεθλίων μιας οχτάχρονης με θέμα τις περιγίπισσες. Καθώς η μουσική δυναμώνει, στριφογυρίζω χορεύοντας· νιώθω κάπως ανόητη, αλλά και αποφασισμένη να ξεχάσω πόσο τακτοποιημένη και μεθοδική είναι η ζωή μου. Να ξεχάσω το γεγονός ότι δε μου αφήνει κανένα περιθώριο για αυθορμητισμούς. Πιάνω ροζ και λευκές και κίτρινες κορδέλες· ρίχνω γκλίτερ πάνω στα πέταλα από τις τουλίπες και κολλάω πούλιες στα δάξα· τραγουδάω τους στίχους που ουρλιάζουν μέσα από το τηλέφωνό μου. Χορεύω σαν σκέτος σπασίκλας. Ξεχνάω εντελώς ότι θρίσκομαι στη δουλειά.

Είμαι χαμένη στον κόσμο μου, όταν νιώθω ένα ρίγος στη δάση του λαϊμού μου – κάποιος με παρακολουθεί.

Σηκώνω το δλέμμα μου από την ακαταστασία που επικρατεί επάνω στο τραπέζι και μου κόβεται η ανάσα.

Ένα αγόρι στέκεται στην άλλη πλευρά του πάγκου· έχει τα χέρια του στις τσέπες και με κοιτάζει. Δεν άκουσα το καμπανάκι της πόρτας όταν μπήκε μέσα. Κάνω μια γκριμάτσα και ανασηκώνομαι. Διαπιστώνω ότι το μεγάλο ντεκολτέ της αμάνικης μπλούζας μου έχει κατέβει χαμηλά στο στήθος μου, αποκαλύπτοντας το ροζ σουτιέν μου έτσι όπως ήμουν σκυμμένη πάνω από τα μπουκέτα.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;» ρωτάω. Κλείνω γρήγορα

τη μουσική που έρχεται από το τηλέφωνό μου και το βλέπω στην κωλότσεπη του τζιν μου, προσπαθώντας να συγκρατήσω την αμηχανία και την έξαψη που καίει την επιδερμίδα μου.

Εκείνος με εξετάζει προσεκτικά. Σηκώνει τα σκούρα μάτια του από τον λαιμό στο πρόσωπό μου, θαρρείς και δυσκολεύεται να απαντήσει στην ερώτησή μου. «Χρειάζομαι λουλούδια».

Συνειδητοποιώ πως είναι κούκλος: έντονα ζυγωματικά και χείλη καλοσηματισμένα που δείχνουν πυγμή... χείλη που κρατούν αιχμάλωτο το βλέμμα μου λίγο περισσότερο απ' όσο πρέπει.

«Τι ακριβώς ψάχνετε;» Αναγκάζω το μυαλό μου να ακολουθήσει τη συνηθισμένη σειρά ερωτήσεων, ενώ τα μάτια μου συνεχίζουν να τον εξετάζουν: σκισμένο τζιν, κοντοκουρεμένα μαλλιά και λεπτό μπλουζάκι μισοχωμένο στη ζώνη του. Οι μύες των χεριών του διακρίνονται κάτω από τα μανίκια της βαμβακερής μπλούζας του κι έχει φαρδιές πλάτες. Έχει από κείνα τα σώματα που ο Κάρλος λατρεύει να μου δείχνει στους δρόμους του Λος Άντζελες – σαν τους τύπους που δγαίνουν από γυμναστήρια και νάιτ κλαμπ ή πηγαίνουν για τζόκινγκ στη Σάνσετ, ψηλοί, μυώδεις και λεπτοί.

Εγώ δε θα έπρεπε, βέβαια, να προσέχω πόσο κούκλος είναι.

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, και το βλέμμα μου γλιστράει ξανά στο πρόσωπό του. Η έκφρασή του είναι κάπως επιφυλακτική, λες και με έπιασε να τον αξιολογώ και περιμένει την ετυμηγορία. Έχω την ελπίδα ότι τα μάγουλά μου δε φαίνονται τόσο κόκκινα όσο νιώθω πως είναι.

«Δεν ξέρω ακόμη...» απαντάει χαμηλόφωνα έπειτα από μια στιγμή.

«Ακολουθήστε με...» λέω μηχανικά και βγαίνω πίσω από τον πάγκο. Εκείνος, κρατώντας κάποια απόσταση, με ακολουθεί στο πίσω μέρος του μαγαζιού, όπου ένας τοίχος ολόκληρος από τριαντάφυλλα και κρίνα και έτοιμα μπουκέτα περιμένει για να περάσουν να τα πάρουν οι πελάτες ή να φορτωθούν σε κάποιο από τα φορτηγάκια διανομής της Χόλλυ. Δείχνω το ψυγείο, προσπαθώντας να μην έχω τα μάτια μου καρφωμένα για πολλή ώρα στο πρόσωπό του. Έχω κάνει εξάσκηση ώστε να αγνοώ αυτούς τους τόσο γοητευτικούς τύπους και περηφανεύομαι πως τα έχω καταφέρει. Αλλά αυτό το αγόρι έχει κάτι που με κάνει να νιώθω άδολα – με απασχολεί η στάση του σώματός μου, τα αδέξια χέρια μου, τα μάγουλά μου, που καίνε ακόμα. «Τα τριαντάφυλλα είναι πάντα μια ασφαλής επιλογή».

Το βλέμμα του ταξιδεύει μία σε μένα και μία στα λουλούδια, ενώ το σαγόνι του πότε σφίγγεται και πότε χαλαρώνει. Είναι κάτι συνηθισμένο για μένα, το βλέπω όλη την ώρα: ο τύπος χρειάζεται λουλούδια για την επέτειό του με την κοπέλα του ή για να ζητήσει συγγνώμη για κάτι, αλλά δεν έχει ιδέα τι χρώμα ή πόσα λουλούδια να πάρει ή αν θα πρέπει να είναι σε ανθοδέσμη ή σε δάζο και μετά προβληματίζεται και δυσκολεύεται να αποφασίσει, μπροστά στον πάγκο, τι θα γράψει στην τετράγωνη καρτούλα που θα δάλω στο μπουκέτο.

Τα μάτια του είναι και πάλι καρφωμένα πάνω μου και δεν μπορώ παρά να ξεκλέψω άλλη μία ματιά. Υπάρχει κάτι στο σχήμα του προσώπου του, στη γραμμή του σα-

γονιού του και στη σκοτεινή λάμψη των ματιών του που μου δίνει την αόριστη εντύπωση ότι τον ξέρω. Ίσως πηγαίνει στο σχολείο μου – ένας από κείνους τους βασανισμένους, μελαγχολικούς τύπους που καπνίζουν τσιγάρα στα διαλείμματα έξω από το κτίριο δίπλα στο πάρκινγκ.

«Σε ξέρω από κάπου;» ρωτάω και το μετανιώνω αμέσως. Μακάρι να μην το είχα κάνει. Αν πηγαίνει όντως στο σχολείο μου, θα προτιμούσα να προσποιηθώ ότι δεν τον ξέρω όταν τον δω στους διαδρόμους, ώστε να αποφύγω το αμήχανο αχνό χαμόγελο και το νεύμα με το κεφάλι.

Το σώμα του αλλάζει στάση, υψώνει τους ώμους του, ενώ τα χέρια του παραμένουν μέσα στις τσέπες του, σαν να περιμένει να απαντήσω εγώ στην ερώτησή μου. Η σιωπή γλιστράει ανάμεσά μας, και η άκρη του στόματός του συσπάται νευρικά.

Το τηλέφωνό μου σφυρίζει από την κωλότσεπή μου. Το αγνοώ, αλλά εκείνο χτυπάει και πάλι.

«Δημοφιλής...» λέει σηκώνοντας το ένα του φρύδι.

«Καμία σχέση. Απλώς έχω έναν επίμονο κολλητό...» Βγάζω γρήγορα το κινητό μου και το γυρίζω στο αθόρυβο και στη δόνηση.

«Μπορείς να απαντήσεις».

«Όχι. Θέλει να πάω σε κάποιο πάρτι».

«Και δε σκοπεύεις να πας;»

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου. «Πρέπει να κλείσω το μαγαζί».

«Και μετά;» Γέρνει λίγο το κεφάλι του στο πλάι. Θα έπαιρνα όρκο ότι τον ξέρω – αλλά έχει κάτι πάνω του, κάτι που μου λέει ότι δεν πρέπει να ασχοληθώ με αυτό το θέμα.

«Μαθήματα» απαντάω απλώς.

«Δεν μπορείς να πάρεις ρεπό ένα βράδυ για να δγεις έξω;»

Τον κοιτάζω και αναρωτιέμαι για ποιον λόγο ενδιαφέρεται. «Όχι, αν δε θέλω να δουλεύω σ' αυτό το ανθοπωλείο όλη την υπόλοιπη ζωή μου».

Μια αναλαμπή στα μάτια του, ένα μικρό αυτάρεσκο χαμόγελο, ένα λακκάκι στο αριστερό του μάγουλο.

«Ποιο είναι το αγαπημένο σου;» ρωτάει σπάζοντας τη σιωπή.

«Το αγαπημένο μου;»

Δείχνει με το πιγούνι του τα λουλούδια ολόγυρά μας. «Το αγαπημένο σου λουλούδι».

«Δε θα...»

«Πρέπει να έχεις ένα». Να το και πάλι το λακκάκι· εμφανίζεται για λίγο και μετά χάνεται. «Δουλεύεις σε ανθοπωλείο. Στην ουσία είσαι περικυκλωμένη από λουλούδια».

«Έχω...» Αποφεύγω να απαντήσω. «Δε νομίζω ότι θα ήθελες αυτά τα λουλούδια».

Τα μάτια του μισοκλείνουν, θαρρείς και του έχω εξάψει την περιέργεια. «Η απάντηση αυτή δε δείχνει και πολύ καλό πωλητή».

Κοιτάζω τους κουδάδες που ξεχειλίζουν από άνθη – πολύχρωμες ορχιδέες και ευωδιαστά κρίνα. Ορτανσίες και παιώνιες, που δεν είναι στην εποχή τους, αλλά αρέσουν πάντα. Και ύστερα οι πιο ασυνήθιστες ποικιλίες – αστράκια, νεραγκούλες, ντάλιες και καμέλιες. «Μ' αρέσουν τα μοβ τριαντάφυλλα» του λέω και νομίζω πως έχει έρθει μισό δήμα πιο κοντά μου, τόσο κοντά μου, ώστε, αν ήθελα, θα μπορούσα να απλώσω το χέρι μου και να τον αγγίξω.

«Γιατί;» ρωτάει.

«Εκφράζουν την εφήμερη αγάπη».

«Εννοείς την αγάπη που δεν κρατάει;» λέει. «Δεν είναι κάπως απαισιόδοξο αυτό;»

«Δεν είναι απαισιόδοξο. Ρεαλιστικό είναι. Η εφήμερη αγάπη είναι πιο συνηθισμένη από την αγάπη που κρατάει για πάντα».

Ακολουθεί μια σύντομη σιωπή, και για μια στιγμή αναρωτιέμαι για ποιο πράγμα μιλάμε στ' αλήθεια.

«Γιατί να αγοράσει, λοιπόν, κάποιος μοβ τριαντάφυλλα;» ρωτάει.

«Είναι τα μόνα τριαντάφυλλα που δεν προσποιούνται πως είναι κάτι που δεν είναι. Είναι γνήσια και όμορφα, και ο κόσμος δεν τα επιλέγει ποτέ». Αισθάνομαι το βλέμμα του πάνω μου, και το δέρμα μου καίει – του είπα μόλις πολύ περισσότερα απ' όσα σκόπευα. Γυρίζω και πάλι στο ψυγείο και πάνω τα χερούλια σαν να θέλω να ελέγξω αν είναι κλειστό.

«Τότε υποθέτω ότι θα πρέπει να πάρω μοβ» λέει.

Μου παίρνει μια στιγμή για να πάρει μπρος ο εγκέφαλός μου και να επιστρέψω στον ρόλο της πωλήτριας. «Ω, εντάξει... Πόσα;»

«Πόσα προτείνεις;»

«Μια ντουζίνα;»

Το αυτάρεσκο χαμόγελο επιστρέφει. «Λοιπόν, η απάντηση αυτή δείχνει πολύ καλό πωλητή».

Με ακολουθεί πίσω στον πάγκο, ενώ η ευωδιά του παραμένει στον αέρα: μια δροσερή μυρωδιά καθαριότητας που δεν μπορώ να προσδιορίσω ακριβώς.

Περνάω την παραγγελία του στον υπολογιστή· νιώθω

τα μάτια του πάνω μου. «Σε τι όνομα;» ρωτάω σηκώνοντας τα μάτια μου από την οθόνη.

«Συγγνώμη;»

«Το όνομά σου» επαναλαμβάνω. «Χρειάζομαι το όνομά σου για την παραγγελία».

Δεν είμαι σίγουρη ότι με άκουσε, επειδή στα χείλη του εμφανίζεται ένα μεγάλο στραδό χαμόγελο λες κι έχει κάποιιο μυστικό που δεν το μοιράζεται.

«Τέιτ» απαντάει τελικά.

Ολοκληρώνω την παραγγελία, μετράω τα χαρτονομίσματα που μου δίνει και σπρώχνω τα ρέστα προς το μέρος του. Αλλά αντί να τα πάρει από τον πάγκο, απλώνει το χέρι του προς το πρόσωπό μου, σθήνοντας την απόσταση που μας χωρίζει. Τα δάχτυλά του αγγίζουν το μάγουλό μου κάτω από το αριστερό μου μάτι. Παίρνω μια γρήγορη ανάσα. Είμαι έτοιμη να τον ρωτήσω τι κάνει, αλλά τραβάει το χέρι του και το ανοίγει μπροστά μου με την παλάμη προς τα πάνω. «Γκλίτερ» λέει.

«Τι;» Κοιτάζω τα δάχτυλά του με μισόκλειστα μάτια. Οι άκρες του αντίχειρα και του δείκτη γυαλοκοπούν. *Γκλίτερ*. Από τον στολισμό για το πάρτι γενεθλίων. «Ευχαριστώ...» λέω, με τα μάγουλά μου να εξακολουθούν να καίνε, λες και τα έχουν τσιμπήσει χίλιες μικροσκοπικές βελόνες.

«Έδειχνε ωραίο πάνω σου...» αποκρίνεται και τώρα χαμογελάει πλατιά.

Κουνάω το κεφάλι μου. Η αμηχανία μου προκαλεί φαγούρα. Τι μου συμβαίνει απόψε; «Αν δε σε πειράζει να περιμένεις» λέω, «μπορώ να φτιάξω τώρα την ανθοδέσμη. Διαφορετικά μπορείς να περάσεις να την πάρεις αύριο ή μπορούμε να την παραδώσουμε στον χώρο σου».

«Αύριο» αποκρίνεται αυτός παίρνοντας τα ρέστα από τον πάγκο και χώνοντάς τα στην τσέπη του. «Θα περάσω να την πάρω».

«Θα είναι έτοιμη μετά τις δέκα το πρωί». Διαγκώνω το κάτω χείλος μου· αισθάνομαι ακόμη αμηχανία, ενώ εύχομαι με μισή καρδιά να φύγει. «Ελπίζω ν' αρέσουν στην κοπέλα σου» προσθέτω, πριν προλάβω να το σκεφτώ.

Το βλέμμα του μαλακώνει. Όταν τελικά μιλάει, οι λέξεις κυλούν αργά από τα χείλη του. «Δεν έχω κοπέλα... Σάροτ».

Παίρνω μια κοφτή ανάσα, ενώ εκείνος απομακρύνεται από τον πάγκο πηγαίνοντας προς το μπροστινό μέρος του μαγαζιού. Ξέρει το όνομά μου. *Πώς έμαθε το όνομά μου;* Και τότε τα δάχτυλά μου αγγίζουν το πλαστικό καρτελάκι που είναι καρφιστωμένο στην αμάνικη μπλούζα μου: το ΣΑΡΛΟΤ είναι τυπωμένο με λευκά γράμματα.

Σταματάει για λίγο με το χέρι του στη γυάλινη πόρτα, κι εγώ τον κοιτάζω, με την ελπίδα ότι δε θα κοιτάξει πίσω. Με την ελπίδα ότι θα κοιτάξει. Αλλά εκείνος βγαίνει έξω στα φώτα της νύχτας, κι εγώ σφίγγω την άκρη του πάγκου, ενώ ο ήχος της φωνής του που λέει το όνομά μου αντηχεί ξανά και ξανά μέσα στο κεφάλι μου.